

У цьому будинку
в 1891-1897 рр. жила і
працювала відомою
українською дитячою
письменницею
ІВАННА ОМЕЛІВНА
БЛАЖКЕВИЧ

БОРОДІЄВИЧ ОМЕЛЯН ГРИГОРОВИЧ

батько І.Блажкевич, педагог,
культурно-громадський діяч

Народився О.Г. Бородієвич 29 вересня 1844 р. у с. Мільно Зборівського р-ну Тернопільської обл. Його батько Григорій Бородієвич, 1804 р.н., був батраком і працював у поміщика в с. Серовари поблизу Заложців. Мати – Марія Струмінська, 21.11.1814 р.н., походила з с. Івачів Зборівського р-ну. Мав брата Йосифа (1862-1916), який був парохом в с. Драганівка, а також сестру Пелагію Загарську (1830-1914) тощо.

Працював учителем в с. Рінневі, відтак упродовж 1867-1898 рр. у с. Денисові Козівського р-ну Тернопільської обл. Власне його приїзд у село констатував Григорій Глинка так: «Сумний був Денисів навесні 1867 р. – ні священика, ні вчителя, але восени прибуло дві молоді сили: священик О. Вітошинський і вчитель О. Бородієвич».

Одружився з Марією Сильвестрівною Щепановською (21.11.1857 – 24.01.1890 рр.), що походила із заможної польської родини с. Завалів Підгаєцького р-ну Тернопільської обл. Її батько Сильвестр Щепановський (31.12.1824 – 24.04.1854 рр.) родом з смт. Розділ Миколаївського р-ну Львівської обл., працював лісничим у графа Німентовського у Збаражжі, де й похований. Мати – Лозинська Кароліна (21.01.1834 – 06.04.1919 рр.) походила з с. Цвітова (тепер село Калуського р-ну Івано-Франківської обл.).

Для п. Марії це був другий шлюб, першим її чоловіком був польський поміщик Флоріслав Корицький.

Свого часу у Омеляна та Марії Бородієвич квартирував видатний художник і письменник Корнеліо Устиянович (1839-1903), розмальовуючи на просьбу славного диригента і місцевого пароха Осипа Вітошинського (1838-1901) Денисівську церкву.

У 1889 році Корнеліо Устиянович намалював портрет

подружжя батьків І. Блажкевич, тобто Омеляна та Марії Бородієвич, які на прохання письменниці зберігається в Денисівському краєзнавчому музеї.

В Омелана та Марії Бородієвич народилося четверо дітей: Меланія (січень 1882 - 8.01.1967 рр.), Остап (06.03.1883 - 1920 рр.), Євген (06.01.1889 - 17.03.1924 рр.) та Іванна (09.10.1886 - 02.03.1977 рр.).

Після смерті Марії Бородієвич при батькові залишились жити Меланія та Остап, а Євгена та Іванну взяли під опіку родичі матері у Збаражжі.

О. Бородієвич з О. Вітошинським заклали в Денисові товариства «Просвіта» (1870 р.), були засновниками славнозвісного денисівського чоловічого хору, духовного оркестру, школи диригентів хорів та духових оркестрів, школи дяків, кооперації, товариств тверезості, «Сокіл», «Січ» тощо.

Мав у наявності цінну бібліотеку, але настільною книгою був «Кобзар» з 1893 р. Помер Омелян Бородієвич і похований в м. Івано-Франківську (на тому місці зараз парк), а його родина в родинній гробниці в с. Денисові.

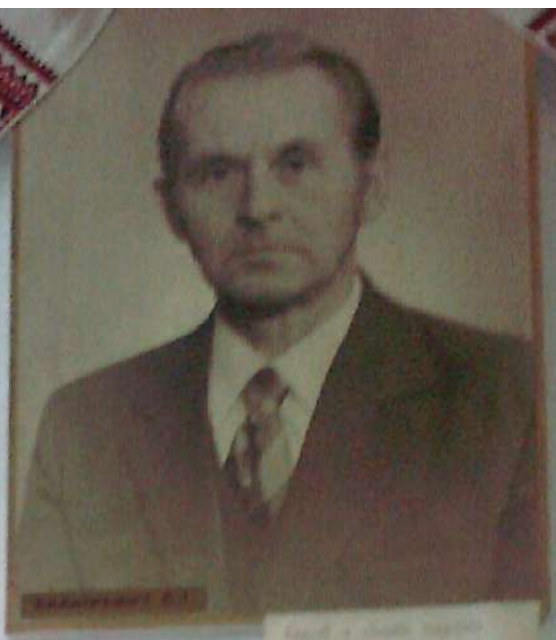

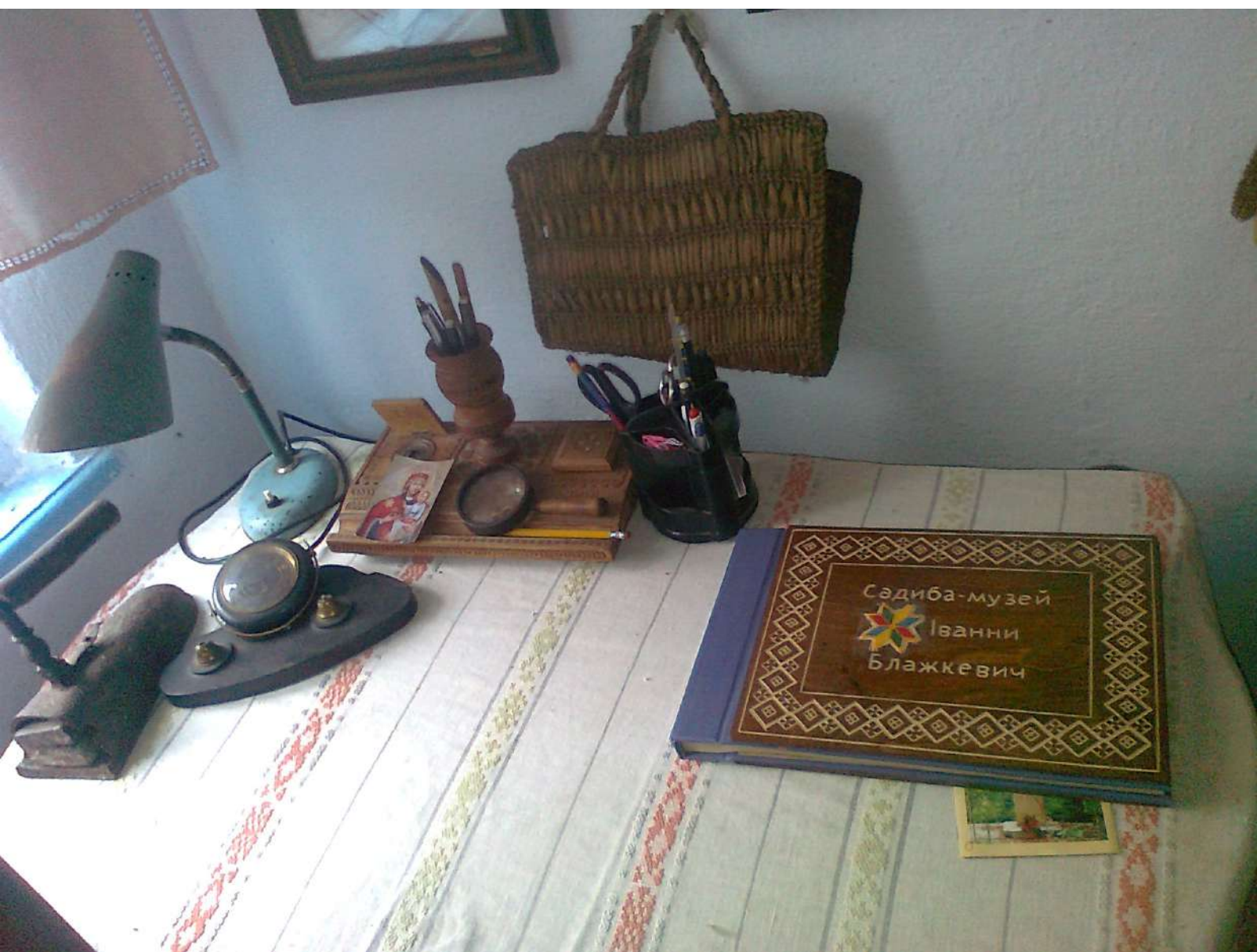

Grandfather [unclear]

ИВАННА
БЛАЖКЕВИЧ

ІВАННА
БАЛЖЕВИЧ

У ЦЬОМУ БУДИНКУ
В 1886-1977 РР ЖИЛА І
ПРАЦЮВАЛА ВІДОМА
УКРАЇНСЬКА ДИТЯЧА
ПИСЬМЕННИЦЯ
ІВАННА ОМЕЛЯНІВНА
БЛАЖКЕВИЧ

ВІЛЬДЕ ІРИНА (ДАРИНА ДМИРІВНА МАКОГІН)

письменниця, галлон Львівського відділення
Спілки письменників України

*Пишіть сповідь. І то обов'язково пишіть.
Бо ці Ваші сповіді будуть важливим
сторінкою в історії Галицької України.
Пишіть і спішіть, бо час надвигнувся...*

Народилася 5 травня 1907 р. у м. Чернівці у родині педагога та письменника Дмитра Макогоня; мати була німкенню. Брати: Орест (учасник УВО, емігрував до Німеччини), Богдан (воєн. дивізії «Вайфен СС» Галичина, врянувся з Бродівського готеля, емігрував до США). Від 1922 р. навчалася у Чернівещкій гімназії, з 1923 р. сім'я Макогонів переїхала до Станіслава, де батько працював учителем, а Дарина навчалася в гімназії Українського педагогічного товариства (1923-1927). Її подругами були гімназистки Дарія Цвек, Марина Крих. У 1928 р. вступила до Львівського університету на гуманітарний відділ.

1930 р. - під час нацифікації Дарину не допустили до есеї, вона покинула університет, повернулася до Станіслава. Працювала вчителькою, донимувала до українських часописів. У 1930 р. надруковано перше оповідання «Повість життя» («Поєма життя»).

Від 1932 р. проживала в Коломиї, працювала в редакції журналу «Жіноча доля» (1933-1939), була редактором щомісячного додатку до цього журналу - «Світ молоді». У той час вийшла заміж за Євгена Полотнюка. 1934 р. написала свою першу повість «Вікна наростіж» (видаю 1939 р.). У 1935 р. у львівському часописі «Нона хата» видала під псевдонімом «Ірина Вільде» повість «Метелики на шпильках» (окремим виданням у 1936 р.) з часів навчання у Чернівещкій гімназії, і того ж року було написано продовження - повість «Б'є восьма». У 1936 р. отримала другу премію (перша премія не була присуджена) Товариства письменників і журналістів імені І. Франка у Львові за 1935 р. Цей рік став тріумфальним для Ірини Вільде: надрукувала збірку оповідань «Химерне серце», почала писати роман «Сестри Річинські».

02.07. 1935 р. - народився старший син Ярема, сходознавець, перекладач, помер 22.08.2012 р.

Збирала рукописи, опублікувала статті, спогади про Богдана-Ігоря Антоновича. У 1939 р. вийшла друком повість «Повнолітні діти», яка складала разом із «Метелики на шпильках» і «Б'є восьма» цикл «Метелики на шпильках». У 1940 р. її прийняли до Спілки письменників УРСР.

Під час гітлерівської окупації проживають у с. Микуличах (тепер Надвірнянський р-н Івано-Франківської обл.), чоловік працює в мережі ОУН.

У 1942 р. - народився другий син Максим, помер в 90-х рр.

Під час Карпатського рейду партизанського загону Сидора Ковпака у Полотнюків налагодилися контакти з ним. Після доносу місцевих поляків у гестапо, арешту чоловіка, того ж дня Ірина з синами, втекла з Микуличина до батьків, які проживали в Ходорові. Згодом чоловіка розстріляли гітлерівці. Дарина з синами переїхала до с. Добрівляни (тепер Дрогобицький район) (тут жив брат Борис, одружений на Іванні Кешало, сестрі художника Зеновія Кешала), влітку 1944 р. повернулася до Ходорова, де зустріла прихід «других совітів».

Восени 1944 р. І. Вільде з синами переїхала до Львова, оселилася в О.Дучимінської на вул. Верхратського 10, кв. 7; за сприяння Михайла Рудницького 1946 р. отримала житло в його родичів Терпиляків на вул. М.Кривоноса, 33, кв. 7.

У 1945-1949 рр. І.Вільде працювала спецкором газети «Правда України», 1947 р. стала депутатом Верховної Ради Української РСР за сприяння Сидора Ковпака. У 1949 р. вийшла друком збірка оповідань «Зелені брами» на львівські теми. У 1949 - 1951 рр. - її піддали гонінням у Спілці письменників, як і Михайла Рудницького за звинуваченнями в націоналізмі. У травні 1950 р. - вийшла заміж за російськомовного інженера Харківщини, полковника КДБ Івана Дроб'язка (1897-1971), який збудував для неї дачний будинок с. Дора біля Яремча. 1952 р. - І. Вільде опублікувала роман «Повнолітні діти» перероблений з циклу «Метелики на шпильках», а 1955-1956 рр. журналі «Жовтень» надруковано 1-й том роману «Сестри Річинські», який вийшов окремим виданням у 1958 р. У 1960 р. Ірина розлучилася з Іваном Дроб'язком. 1963 р. переселилася в будинок на вул. Чумацькій.

1964 р. - вийшов 2-й том «Сестер Річинських». За цей роман у 1965

І.Вільде присуджено Шевченківську премію.

Нагороди: орден Трудового Червоного Прапора, орден Знак Пошани.

Після тривалої виснажливої хвороби (рак шлунка) померла 30 жовтня 1982 р. Похована в Києві на Байковому кладовищі.

Дорогой Дорогой!

Минуты и минуты
Тайны и тайны
Тайны и тайны

Тайны и тайны
Тайны и тайны

Тайны и тайны
Тайны и тайны

Тайны и тайны
Тайны и тайны

Тайны и тайны
Тайны и тайны

Тайны и тайны

Тайны и тайны
Тайны и тайны

Тайны и тайны
Тайны и тайны

Тайны и тайны
Тайны и тайны

Тайны и тайны
Тайны и тайны

Тайны и тайны
Тайны и тайны

Тайны и тайны

Тайны и тайны
Тайны и тайны

Тайны и тайны
Тайны и тайны

Тайны и тайны
Тайны и тайны

Тайны и тайны
Тайны и тайны

Тайны и тайны
Тайны и тайны

У ЦЬОМУ БУДИНКУ
В 1886-1877 РР. ЖИЛА І
ПРАЦЮВАЛА ВІДОМА
УКРАЇНЬСЬКА ДІТЯЧА
ПИСЬМЕННИЦЯ
ІВАННА ОМЕЛЧЕНКО
БЛАЖКЕВИЧ

Deenit 10, 900
Kupoly by gnom, am ch
ay hamur Bam gnom
amur, do gich minch
ja, dan aka gupov. He
gum amme. He amme
rotuov. I vichgimam
tepy. Kuchgimam, I
gum amme. He amme
gum amme. He amme

Бельмишановна, дорога Іванно Блажкевич!

22.XII
1959

Не знаю, чи ще хтось такий винний перед Вами, як я. Почну з самого початку. Колись Ви були в мене і не застали мене. Ви дали моїм хлопцям номер телефону, де я мала б подзвонити Вам, а мої кохані синки дали мені той номер, коли Ви вже давно були у Денисові. І це на мене так подіяло, що я не мала відваги написати Вам і в'яснити справу. Але що я про Вас думала всь, то буде доказом ця книжка, надписана Вам ще рік тому. Тепер зайшла справа, що змусила мене набрати відваги й написати Вам.

Недавно була я в Тарнополі. Вибираючись з письменниками до Вас, але мені сказали, що "победа" до Денисова не доїде. Почекаємо весни. Але в Тарнополі я поговорила з високим начальством, написала характеристику на Вас і можливо, кажу, можливо, бо так найкраще, дадуть Вам, Іванно Блажкевич, персональну пенсію. Не боюся цього написати і можу повторити самому Микиті Сергієвичу, що відносно вас місцева влада зробила велике пропущення. Але що поплило з роками, те вже пропало, тепер треба наладити те, що це вдасться. Отже персональна пенсія, а там на весні може і путівка на курорт, а там треба ще пильно придивитись Вашому літературному дорібко-ві. Тепер вік людини розраховують мінімум на сто років, а наші дорогі Іванні ще далеко до цієї цифри. Отже цілую Вамі струджені руки і накреслюю прощання, і уклінно прощ, якщо буде це у Львові заїзджай до мене, а якщо мене не було, то розгонується і чекайте, аж я повернуся, а мої діти показались ненадійною сім'єю. З найглибшою повагою до Вас

вага

Іванна Блажкевич

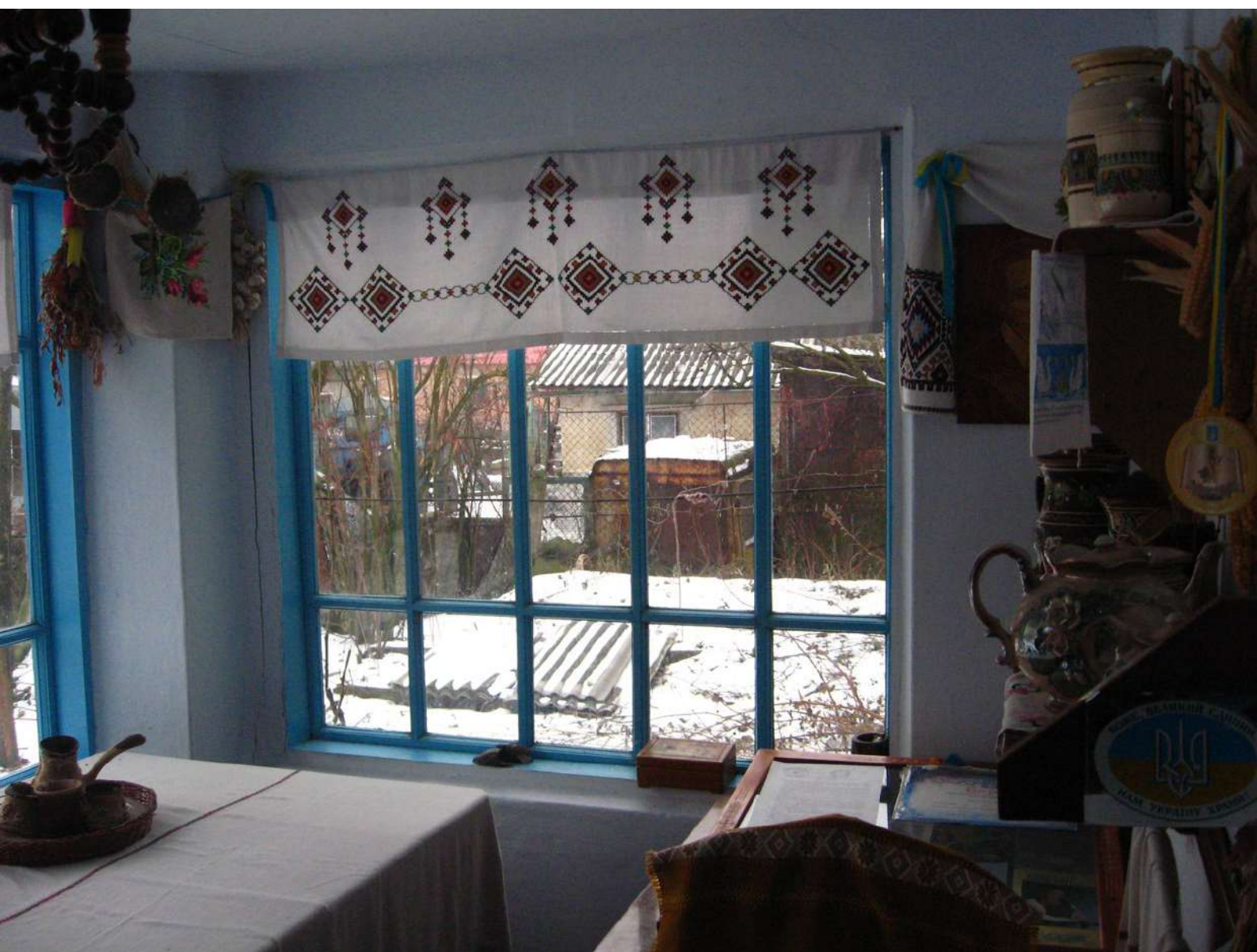

го нелегитимі члену. Тоді
Іванна з апостолів і з
милості, се ховат з лави
там невеличкім і з
гача, Преподобна Бабар
з Торгашеву.

Мене самі ховали і маму
і члену Кривошеєву і
Маму і Моті. Вміємо
Протестувати і з
хорошо. Дотримувати

в габарітнім і не
у і кон хов. А і
го Лосі. Кому, мов
Ах мене не
милості з
Вам з
милості з
Маму і

27/1903.

Окремими виданнями для дітей вийшли: віршовані веси
 Св. Миколай в 1920 році (1923), "Тарас у дитині" (1923),
 "Діло в честь Тараса" (1924), "В мамин дитині" (1931),
 "Василь-характерник" (1936), збірка поезій "Мила квіточка"
 (1928), "Сповідання" (1937), "Водолюбчик" (1958), "Прияттві ас-
 лєка" (1971), "Чи є в світі що світліше?" (1977), "Прияттві ас-
 лєка" (1986), автор популярних статей з питань літератури, лі-
 тєрації, творчості, сюжєтів про і Франка, О. Кобилянську,
 В. Стефаника, Т. Бордуляка, О. Вишнівського, на тиєсти воє-
 тєси писали музику А. Кос-Анатольський, і проєв в. Водушани

Видок з Миколи (ліва) та
 Тараса (права) у дитині, 1923 р.
 (збірка "Діло в честь Тараса")

Видок з Миколи (ліва) та
 Тараса (права) у дитині, 1923 р.
 (збірка "Діло в честь Тараса")

Родина Казань-Волжская.

Сигарина Л. П. 1963 г.

Всего получено и получено 3 экземпляра, из которых 2 в 1963 г.
были получены, а 1 в 1964 г. по авторскому указанию.

Всего по числу полученных экземпляров 429 экземпляров
(429 + 3 экземпляра + 13) экземпляров, из которых 2 в 1963 г.
были получены, а 1 в 1964 г. по авторскому указанию.
Примечание: 1. В 1963 г. было получено 429 экземпляров
из них 2 в 1963 г. по авторскому указанию, а 1 в 1964 г.
по авторскому указанию, а 1 в 1964 г. по авторскому указанию.

273 — Родина Казань-Волжская 429, 16 = 26
29 — 28,66 109 13
56 — 13,33 112

Всего получено и получено 3 экземпляра, из которых 2 в 1963 г.
были получены, а 1 в 1964 г. по авторскому указанию.
Примечание: 1. В 1963 г. было получено 429 экземпляров
из них 2 в 1963 г. по авторскому указанию, а 1 в 1964 г.
по авторскому указанию, а 1 в 1964 г. по авторскому указанию.

Всего получено и получено 3 экземпляра, из которых 2 в 1963 г.
были получены, а 1 в 1964 г. по авторскому указанию.
Примечание: 1. В 1963 г. было получено 429 экземпляров
из них 2 в 1963 г. по авторскому указанию, а 1 в 1964 г.
по авторскому указанию, а 1 в 1964 г. по авторскому указанию.

Всего получено и получено 3 экземпляра, из которых 2 в 1963 г.
были получены, а 1 в 1964 г. по авторскому указанию.
Примечание: 1. В 1963 г. было получено 429 экземпляров
из них 2 в 1963 г. по авторскому указанию, а 1 в 1964 г.
по авторскому указанию, а 1 в 1964 г. по авторскому указанию.